

paaskønner deres farefulde Gerning og stiller dem noget virkeligt i Udsigt i Tilfælde af, at en Ulykke indtræffer. Det, der stilles i Udsigt, skulde ikke, synes jeg, være noget, som først skal afvejes, naar en Ulykke er indtruffet, og afvejes efter de specielle Kaar, som den enkelte kan have siddet i: han kan have haft mange Børn, eller han kan have haft særlige Vanskeligheder paa en eller anden Maade, været yderst fattig, og saa skal Rigsdagen sidde og overveje, hvad der skal gives ham. Det, der stilles dem i Udsigt, skal være en rigelig og rundelig Gave, og for at det kan gøre et virkelig godt Indtryk paa vore Sømænd, skal de vide det forud. Ministeren har været saa bange for, at Forsikringselskaberne skulde benytte sig af en saadan Lovgivningsforanstaltning til ikke at fastsætte saa store Forsikringer, som de ellers vilde fastsætte. Jeg tror ikke, den Fare er stor, thi saa vidt jeg ved, har de seneste vanskelige Udsigter for Søfarten netop medført, at Rederierne har maattet forhøje Forsikringssummerne, og jeg tror ikke, der vil blive Tale om at nedsætte dem. Forholdene har været saa vanskelige, der er udlagt saa mange Miner, og der er truet saa meget med Undervandsbaadsangreb, at jeg tror, man kan gaa ud fra, at Forsikringselskaberne i Virkeligheden er kommet til Maksimum af, hvad der kan være Tale om at forsikre Sømændene for. Jeg tror ikke, der er nogen Fare for, at en saadan Statsgave, som stilles i Udsigt i Tilfælde af Ulykke, vilde indvirke paa Forsikringselskaberne, saa at de ikke fuldt ud opfyldte deres Forpligtelser. Jeg tror snarere, man kunde vende Forholdet om og sige, at naar Bevillingsmagten stiller sig saa rundhaandet og kulant, som der her er Tale om, vilde det være en yderligere Opfordring til de rige Rederier — for saadan kan man kalde dem i Øjeblikket — til ogsaa at stille sig velvilligt.

Jeg har forlangt Ordet for disse Bemærkninger for at bede Ministeren — jeg ønsker ikke, det skal være noget, som her skal rejses Strid om og indbringes særligt Lovforslag om — om endnu en Gang at tage under Overvejelse, om det ikke var rigtig, at vi ikke nøjedes med de gode Ord, men gennemførte en Lov, saa at vore Sømænd kunde se, hvad der ligger bag de gode Ord, og hvad de har at vente i Tilfælde af, at en Ulykke indtræffer.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Det var lige Dagene forud for den

18. Februar, at det Spørgsmaal, som her er paa Tale, blev drøftet i Finansudvalget, altsaa paa en Tid, hvor der var Fare for, at Søfolkene helt vilde nægte at gaa ud med Skibe, som skulde ud i de Farvande, hvor der er udlagt Miner, eller hvor der paa anden Maade kunde være Fare for dem. Da saa Rederierne fik ordnet Forholdene, og Søfolkene var villige til at sejle ud, blev der ikke ført videre Forhandlinger i Finansudvalget. Nu er jeg ganske enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i, at denne Sag ikke har noget med Partipolitik at gøre, og at vi derfor kan drøfte den lidenskabsløst og se, hvad der er det heldigste. Men jeg mener i Modsætning til det ærede Medlem, at den heldigste Form er den, Ministeren har antydnet, at Ministeren, eventuelt Rigsdagen, naar en Ulykke indtræffer, i hvert enkelt Tilfælde tager Bestemmelse om, hvad det vil være formaalstjenligt at yde i Understøttelse. Hvis man nu skulde fastslaa noget, maatte det jo gælde for alle. Jeg kunde tænke mig, at hvis en Sømænd, der i Forvejen er forsikret for et rundeligt Beløb og ikke har Forsørgelsespligt overfor nogen, kom en Ulykke til, vilde dette Beløb være tilstrækkeligt, medens der i et andet Tilfælde, hvor Sømænden efterlader sig en stor Familie, vilde være al Anledning til at træde til med en rigelig Understøttelse. Det Tilsagn, Ministeren her har givet under Tilslutning fra alle Sider, forekommer mig at indeholde den bedste Betyggelse. Hvis en eller flere Ulykker indtraf, kunde man befrygte, at Skibsfarten standsede paa ny ved, at Søfolkene blev ængstelige. Men hvis man i et givet Tilfælde kunde tilstaa en rundelig og rigelig Understøttelse til dem, der havde Forsørgelsespligt overfor Hustru eller Børn, eller hvem det kunde være, tror jeg, det vil virke mere opmuntrende, end hvis vi i Dag lovfæstede en bestemt Form, under hvilken Understøttelsen skulde gives.

Det har glædet mig i allerhøjeste Grad at høre det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) tale om Sømændenes fortjenstfulde Virksomhed i disse Dage. Det har glædet mig, fordi det randt mig i Hu, at der er andre, som udfører en lige saa farefuld og fortjenstfuld Virksomhed, nemlig vore Redningsmænd. Hvis disse Redningsmænd var blot halvt saa gunstigt stillede i Dag som de Søfolk, der i Dag er ulykkesforsikrede, vilde de i Virkeligheden være naaet umaadeligt vidt. Men jeg erindrer fra den Tid, det ærede